

I.

Katolikus vagyok,
tehát a helytartó egyház tagja,
az, ki mégis elvesztette nagyszülői házát.
És ki asztaltól, ágytól különvállik,
vagy méltatlanul házasodik: szörnyeteg (erkölcsi értelemben).
Hisz ki hitét nem védte – parázna!
Rablóknak engedte át az oltárt:
a Lélek átlényegülését,
s eltékozolta álmai netovább-ját: az eszményt.
A férfi szerzett púpjából fényesen megélnék,
s sok mismás után, ha már megunták,
odább állnak, magukkal víve a zsákmányt.

Holott az élet teljességet akar.
Cserébe nem nyomort, de bátorságos, kölcsönös haszont.
Bizalmat! – megnyilatkozót
(a láthatatlan láthatatlan' épít vagy roncsol),
és bizton ítélné a jót (az igazság formákban újul).
Mert a hitnek érve és mértéke,
ha az életmód romokból újból épül
(a munka méltósága kiteljesül).
A moralizálhatatlan egzisztencia
megcsúfolja a szentségeket –
mint Vér és Bor és Tűz és Kenyér!
Az üdv s kegyelem magamaguknak
Istent szublimálnak.

II.

Ne a megnyomorítót, mindig a védtelent,
ki reszketni is fél, panasza elszorul,
éltébe-holtába hamis jog nyomul, és szétfeszíti
a megszokottat – rendből káosz! -,
míg csikorgó imamalmok darálnak
lisztet, ideget, túlélni-vágyat...
Órült örömeik öröltjei,
szenvédélyük füstje Sárkányt ereget,
ám a gyász nem múl', a hamut felszedi a szél,
s a Mindenség Fiát szófordulat idézi ismét:
Istenem, csak még ezt az egyet...!

Lettem a múltnak bírhatója,
viseltes emlékezetű, konok,
felejténem a sok sziluettelen gazságot,
s nem fejtem fel (nem is nagyon értem)
az igazságszolgáltatás gépezete földi,
de ott fenn a magasban a Szellem
égitest-vigasz megannyi lénye lényege,
felsejletlenül is tündököl.

III.

Nem lepődnek meg egyáltalán
(nem cselekszem meg a bűnbánat aktusát),
ha kitagadna az egyház,
mert ki kárvallott ugyan,
az nem elég tudatos hívő
(tehát hitetlenség áldozata),
bűnnel hasonult.
Azaz patológikus, az egyházközség átka,
sok benne az elvakult érzelem
és elvadult a eszmevilága.
A liturgiát félálomban éli,
s az átváltás szentsége nem járja át tudatát,
a rosszat jóra cserélni mélyhitből,
s a jót a rosszból kilomboztatni.
Vétkes csönd súlyának mulasztása,
a lelkiismeret darázszerűségebe nyúl.
Beismerem azért mégis kínból:
szétcsúszott az arcom – már nem
könnyesedem könnyen, kiszikkadtam,
s tudom, az Isten ezzel büntet,
hogy nincs igazi érzemény.
Csak az anyám képe állandó,
néz rám – mint régen –
hallgatagon és megbocsátón.

IV.

Három óriás halála nyomaszt,
Cirill atya után maradt mama holt teteme,
de ő legalább feloldoztatott.
Anyám esetében ez elmaradt,
morfiumozták, esztétét ette a rák,
engem elküldött boltba, tökfőzelékért,

mire hazaértem, nővéremékre leltem:
Bőgd ki magad, meghalt az anyád. úgy könnyebb!
Apámnál is elmaradt a kenet, pedig hosszan,
keserves szenvedéssel betegeskedett,
hosszan, s nővérem letekerte a kötést,
és megnézte a műtéti fejsebet.

V.
Vagyok vigasztalan árva,
ki a gyászt minden napra legyártja,
örömtelen apa, magába zártan.
Lezárult egy-két nemzedék.
Jöhetnek a gyötrött örömök.
Itt vannak bennem a temető.
Halottak napja. Mécsesezek.
Nehezen pótolok lakásban élelem a kietlent.
Itt a régi fejfátok.
Az úján állított antik kereszt
vigyázza örök álmotok a sírkertben. És bukszusbokor.
Én meg, mint Hold bátyó, gyakran virrasztok.
Élve halódom a teleholtak után.
Mi vagyok hát? Én se értem.
Üdvözlégy, Fájdalmas Olvasó!
Ámen.